

deze recensie). Lachen met de kunst in de kunst, en dat zonder veel subtiliteit – kan het ouderwets? Het netto-effect is dat Bel simpelweg een pact sluit met de vaudevilletraditie in het theater en het podium als kijktudoos in feite helemaal niet deconstrueert.

The Show Must Go On was dan ook een show, een sterk staaltje van uitgekend theater. De voorstelling nam geen risico's, je zag dat er bijwijlen gemillimeterd werd geacteerd. Pieter T'Jonck merkte in zijn recensie in *De Standaard* op dat je gaandeweg gewoonweg gefascineerd geraakte door het kijken naar mensen. Zo'n beetje als in een discotheek dus, waar zich vaak ook een kring van kijkers rond de dansenden vormt. Waren het maar ménsen geweest, en niet die verzameling *usual suspects* van jongere en oudere jeugdigen die hun best doen om

cool over te komen. Hoeveel spannender had deze voorstelling niet kunnen zijn indien ze geen performers (*would be of niet*) had getoond, wel mensen van tussen de tien en zeventig jaar oud uit heel uiteenlopende sociale milieus. Dan waren er tenminste reële lichamelijke verschillen, particuliere vluchtlijnen, 'aparte karakters' te zien geweest. Nu zagen we personages van bordkarton zonder eigen tekst.

Kortom, ook in het getoonde, en niet alleen met de gehanteerde dada-formule, speelde *The Show Must Go On* op ultraveilig. En dat heet dan een avant-gardistische productie? Neen, dan was de overzichtstentoonstelling van het werk van Marcel Broodthaers in het Brusselse Paleis voor Schone Kunsten véél actueler. Daar kon je tenminste zien waar het de avant-garde om te doen was (en is): de

kunst én haar context te kijk zetten omdat de eerste altijd weer opnieuw overspel met de tweede pleegt. De avant-garde, inclusief het historisch dadaïsme, was – en tot nader orde: blijft – een bijzonder tragische onderneming, een doodskus op het hoofd van de Kunst die haar *promesse de bonheur* heeft verdragen voor een handvol zilverlingen. Dat is allemaal heel wat anders dan het zich bestudeerd kapot amuseren à la Bel.

The Show Must Go On?
Neen, toch liever niet. ●

Rudi Laermans

JÉRÔME BEL, THE SHOW MUST GO ON
CONCEPT EN REGIE: Jérôme Bel
ACTEURS: Sonja Augart, Nicole Beutler, Herman Diephuis, Juan Dominguez, Dina ed Dik, Gilles Gentner, Marie-Louise Gilcher, Hester van Hasselt, Benoît Izard, Cuqui Jerez, Eva Meyer Keller, Henrique Neves, Carlos Pez, Frédéric Seguet, Esther Snelder, Olga de Soto, Amaia Urria, Peter Vandembemt, Simon Verde
PRODUCTIE: Théâtre de la Ville (Paris), Gasthuis (Amsterdam), Centre Chorégraphique National Montpellier Languedoc-Roussillon, Arteleku Gipuzkoako Foru Aldundia (Donostia-San Sebastián), R.B. (Paris)

Theater, muziektheater, stand-up, kleinkunst, klassieke muziek,
figurentheater, ballet, cabaret, hedendaagse klassiek,
pop, amateurkunsten, rock, jazz, wereldmuziek,
beeldende kunst, musea, literatuur, dans,
film en jongerenprogramma

Plots!

Cultuurmarkt

zondag 26 augustus 2001